

1. kapitola

ČERVEN, 2011
SELINGSGROVE, PENNSYLVÁNIE

Srofosor Gabriel Emerson stál s rukama v kapsách ve dveřích své pracovny a s nemalou vášní pozoroval svou ženu. Jeho vysoká atletická postava byla působivá, stejně jako jeho výrazné rysy a safírově modré oči.

Potkal ji, když jí bylo sedmnáct (byla o deset let mladší než on), a zamiloval se do ní. Ale rozdělily je čas a okolnosti, v nichž v neposlední řadě hrál roli jeho vlastní nezřízený životní styl.

Přesto se na ně nebesa usmála. O šest let později se stala v Torontu jeho magisterskou studentkou a znovu mezi nimi vzplanuly city. Rok a půl nato se vzali. Po téměř šesti měsících v manželském svazku ji miloval ještě víc než dřív. Žárlil i na samotný vzduch, který dýchala.

Dost dlouho čekal na to, co se právě chystal udělat. Bylo možné, že ji bude muset svést, ale Gabriel byl pyšný na to, jak je v tomto umění zběhlý.

Ve vzduchu se vznášely tóny písně „Mango“ od Bruce Cockburna a vyvolávaly v něm vzpomínky na jejich výlet do Belize, který se odehrál ještě předtím, než se vzali. Milovali se tam na nejrůznějších místech pod širým nebem, včetně pláže.

Julia seděla u stolu, netečná k hudbě i k tomu, že ji sleduje. Psala na svém notebooku, obklopená knihami, složkami a dvěma krabicemi

papíru, které jí Gabriel svědomitě přinesl z přízemí bývalého domu jeho rodičů.

Byli v Selinsgrove už týden – aby si oddechli od svých rušných životů v Cambridge v Massachusetts. Gabriel byl profesorem na Bostonské univerzitě, zatímco Julia právě dokončila pod dohledem vynikající profesorky, která dříve působila v Oxfordu, svůj první ročník doktorského programu na Harvardu. Utekli z Cambridge, protože jejich dům na Harvard Square byl vzhůru nohama, což bylo dáno tím, že v něm probíhala rekonstrukce.

Dům Clarkových v Selinsgrove byl zrekonstruován ještě před jejich příjezdem tak, aby to odpovídalo Gabrielovým náročným standardům. Většina vybavení, které tam zůstalo po Richardovi, Gabrielově adoptivním otci, byla přemístěna do pronajatého skladu.

Julia vybrala nový nábytek a záclony se závěsy a přesvědčila Gabriela, aby jí pomohl vymalovat zdi. Zatímco jeho estetika tíhla k tmavému dřevu a drahé hnědé kůži, Julia upřednostňovala světlou barevnost přímořského domku, s bílými stěnami a nábytkem, zdůrazněným různými odstíny santorinské modři.

V pracovně rozvěsila reprodukce obrazů, které měli pověšené ve svém domě na Harvard Square – *Setkání Danta s Beatrice u mostu Santa Trinita* od Henryho Holidaye, Botticelliho *Primaveru* a *Madonu s dítětem* od Fra Filippa Lippiho. Gabriel se přistihl, že na ten poslední jmenovaný upřeně zírá.

Dalo by se říci, že ty obrazy ilustrují fáze jejich vztahu. První zobrazoval jejich setkání a Gabrielovu vzrůstající posedlost. Druhý představoval Amorův šíp, překrásnou Julii, kterou si nepamatoval, a také jejich námluvy a následné manželství. A konečně, obraz Madony reprezentoval to, v co Gabriel doufal, že by se mohlo stát.

Tohle byl už třetí večer, který Julia trávila u stolu; psala svou první veřejnou přednášku, kterou měla mít příští měsíc v Oxfordu. Před čtyřmi dny, ještě jim dodali nábytek, se milovali na podlaze v ložnici, celí špinaví od barvy.

(Julia se rozhodla, že malování na tělo s Gabrielem je její nový nej-oblíbenější sport.)

S hlavou plnou vzpomínek na jejich fyzické spojení a s hudbou, zvyšující své tempo, byl Gabriel s trpělivostí u konce. Byli novomanželé. Neměl v úmyslu ji nechat, aby ho další večer ignorovala.

Tichým krokem se k ní přikradl. Odhrnul jí stranou vlasy, dlouhé po ramena, a odhalil tak její krk. Na kůži ji zaškrábalo krátké strniště z jeho neoholené tváře a přidalo jeho polibkům na intenzitě.

„Pojď,“ zašeptal.

Naskočila jí husí kůže. Dlouhými štíhlými prsty jí přejížděl po oblouku hrdla a čekal.

„Moje přednáška ještě není hotová.“ Zvedla svou krásnou tvář, aby se na něj podívala. „Nechci profesorce Pictonové udělat ostudu, zvláště když pozvala zrovna mě. Jsem nejmladší účastník v programu.“

„Ty jí ostudu neuděláš. A máš ještě spoustu času, abys tu přednášku dokončila.“

„Musím přichystat dům na návštěvu tvé rodiny. Přijedou za dva dny.“

„To není moje rodina.“ Gabriel jí věnoval planoucí pohled. „Je to *naše* rodina. A najmu někoho na výpomoc. Pojď. A vezmi deku.“

Julia se otočila a na bílém čalouněném křesle, které stálo pod oknem, spatřila povědomě vyhlížející kostkovanou deku. Pohlédla k lesu, jenž lemoval zadní dvůr. „Je tam tma.“

„Budu tě chránit.“ Pomohl jí na nohy, na okamžik ji objal rukama kolem pasu a přitiskl tak jejich hrudníky k sobě.

Cítila, jak ji jeho tělo hřeje skrz tenkou látku letních šatů, a ta teplota byla uklidňující a lákavá.

„Proč chceš navštívit sad potmě?“ dobírala si ho, sundala mu brýle a položila je na stůl.

Gabriel ji spoutal pohledem, který by přinutil roztát i sněh. Pak přiblížil rty k jejímu uchu. „Chci vidět tvou nahou kůži zářit v měsíčním světle, *zatímco budu v tobě.*“

Vtáhl do úst její ušní lalůček a jemně do něj kousl. Pomalu zkoumal její krk, líbal ho a něžně do něj zatíнал zuby. Srdeční tep jí začal zrychlovat.

„Deklarace touhy,“ zašeptal.

Julia se poddala svým pocitům a konečně vzala na vědomí hudbu vznášející se ve vzduchu. Gabrielova vůně, směs máty a kolínského Aramis, jí naplnila hlavu.

Pustil ji, a zatímco šla pro deku, pozoroval ji, stejně jako kočka pozoruje myš.

„Myslím, že Guido da Montefeltro může počkat.“ Podívala se dolů na své poznámky.

„Je mrtvý víc než sedm set let. Řekl bych, že má v čekání praxi.“

Julia mu vrátila úsměv a přesunula si deku tak, aby se mohla chytit jeho nabízené ruky.

Během cesty dolů po schodech a přes zadní dvůr nabył jeho výraz na hravosti.

„Už ses vůbec někdy milovala v sadu?“

Vytřeštila oči a zavrtěla hlavou.

„Pak jsem rád, že jsem tvůj první.“

Zesílila stisk jeho ruky. „Jsi můj poslední, Gabrieli. Můj jediný.“

Zrychlil krok, a jakmile vešli do lesa za domem, rozsvítil baterku. Vedl ji a hledal pro ni cestu přes kořeny a nerovný terén.

Byl červen a v Pensylvánii bylo velmi horko. Les byl hustý a baldachýn listů nad nimi zastínil většinu světla měsíce a hvězd. Vzduch ožíval večerními písněmi ptáků a zvukem cvrčků.

Brzy vstoupili na mýtinu. Zelené prostranství bylo plné rozkvetlých lučních květin. Na vzdálenějším konci stálo několik věkovitých jabloň. Nové stromy, které nechal Gabriel vysázet, aby pozůstatkům starého sadu vrátil původní rozlohu, vzpínaly své větve k nebi.

Jak šli ke středu mýtiny, postupně se uvolňoval. Così v tomhle prostoru, jeho posvátnost či něco podobného, ho vždycky uklidňovalo.

Julia sledovala, jak opatrně rozprostřel na hustém trávniku deku a pak zhasl baterku. Tma je zahalila jako sametový plášť.

Nad hlavou jim zářil měsíc v úplňku a jeho bledou tvář občas překryly obláčky mraků. A nad nimi se třpytily shluky hvězd.

Gabriel jí přešel rukama po pažích, než prstem obkreslil střídmy výstřih jejích letních šatů.

„Tohle se mi líbí,“ zamumlal.

Dal si na čas, aby vzdal hold kráse své ženy, viditelné dokonce i ve stínech: obloukům lícních kostí, plným rtům a jejím velkým, výrazným očím. Zvedl jí bradu a spojil jejich rty.

Byl to polibek horlivého milence, který jí ústy sděloval, jak moc po ní touží. Gabriel tiskl svou vysokou postavu k jejímu drobnému tělu, prsty zapletené do jejích jemných hnědých kadeří.

„Co když nás někdo uvidí?“ zalapala po dechu, než mu jazykem vklouzla do úst.

Vášnivě je zkoumala, dokud se neodtáhl.

„Tyhle lesy jsou soukromé. A jak už ses zmínila, je tma.“ Rukama našel její pas, klenoucí se jí nad bedry.

Přejížděl místo, kde ležely dvě malé jamky, jako by to byly milníky, které mu přinášely radost, a pak přesunul své ruce vzhůru k ramenům. Bez okolků jí pomalu svlékl šaty a nechal je spadnout na deku.

Pak, pouhým lusknutím prstů, jí rozeprnul podprsenku.

Zahihňala se jeho nacvičenému pohybu a přidržela si ji, aby se zakryla. Byla z černé krajky a lákala ho svou průsvitností.

„Jsi v tom velmi dobrý,“ poznamenala.

„V čem?“ Nechal své velké ruce sklouznout tak, aby mohl vzít přes podprsenku do dlaní její ňadra.

„V rozepínání podprsenek potmě.“

Zahalilo je Gabrielovo mlčení. Neměl rád, když se mu připomínala jeho minulost.

Natáhla se na špičky, aby mu vtiskla polibek na hranu čelisti.

„Nestěžuju si. To já koneckonců těžím z tvé dovednosti.“

Nato ji přes krajku jemně polaskal.

„I když oceňuji tvé spodní prádlo, Julianne, mám tě raději nahou.“

„Já si tím tady nejsem jistá,“ podívala se mu přes rameno a zkoumala okraj mýtiny. „Pořád čekám, že nás někdo vyruší.“

„Podívej se na mě.“

Zvedla k němu oči.

„Nikdo tu není, jen my. A to, co vidím já, mi bere dech.“

V dalším provokativním pohybu se jeho ruce přesunuly z hrudníku, aby jí přejely po hrbolcích páteře a následně spočinuly na bocích. Palci se vznášel těsně nad její pokožkou. „Schovám tě.“

„Kam? Pod deku?“

„Pod svoje tělo. I kdyby tu na nás někdo narazil, nenechám nikoho, aby tě viděl. Přísahám.“

Ústa se jí roztáhla do úsměvu.

„Ty myslíš na všechno.“

„Prostě jen myslím na tebe. Ty jsi všechno.“

Gabriel si vzal rty, které mu nabízela, a s velkou zdrženlivostí jí pomalu odtáhl krajkovou podprsenku od těla. Hluboce ji políbil, líně zkoumal její ústa a pak jí svlékl kalhotky.

Teď před ním stála v jejich sadu nahá.

Ach, bohové všeho sexu v sadech, pomyslela si. Prosím, nenechte nikoho, aby nás vyrušil.

Dychtivě mu stáhla košili, prsty si pohrála s několika chloupky na jeho hrudníku, a pak sklouzla přes břišní svaly dolů, aby mu rozepnula pásek.

Když byli oba nazí, ovinul kolem ní ruce a ona ulehčeně vydechla.

„Je dobře, že je dnes v noci tak teplo,“ zašeptal. „Přinesli jsme si jen jednu deku.“

S úsměvem se položila na zem a on ji zakryl svým tělem. Modrýma očima se vpíjel do jejích a dlaně položil po obou stranách jejího obličje.